

Que vinga la soneta

La cançó *Que vinga la soneta*, interpretada al disc per Eva Dénia, presenta molts trets similars a *Non-non*, *Que li vinga la soneta* o *Canta la mare*. Fins i tot podria considerar-se una versió de les dues anteriors pel paper central que hi juga l'onomatopeia. No ho hem fet així perquè considerem que en aquesta cançó presenta diferents aspectes que ens poden ajudar a entendre de manera clara per què en ocasions les cançons de bressol es barregen i donen a lloc a un grapat de versions diferents.

Efectivament, si pareu atenció en l'estructura que presenta observareu com la cançó consta d'una estrofa principal que s'hi repeteix com una tornada i en la qual trobem la presència d'una onomatopeia: «no-ni-no, nineta». Però, a més, s'hi han introduït dues estrofes més que de ben segur us resultaran familiars ja que pertanyen a la cançó *La meua xiqueta és l'ama*.

És a dir, les dues cançons s'han barrejat però de manera ordenada per a obtenir una cançó més extensa que permeta adormir el nadó en aquelles ocasions en què no hi ha prou amb una sola cançó.

Variants

Finalment, als *Cuadernos de música folklórica valenciana* de la Institució Alfons el Magnànim, concretament al volum 3, hem localitzat una variant de l'estrofa que actua com a tornada en la cançó inclosa al disc i que en certa manera deixa entreveure com de vegades, el procés d'adormir els infants pot ser desesperant. Pareu atenció si no al darrer vers:

No-ni, no-ni, fes soneta

Que li vinga la soneta

La soneta li vindrà

El dia que es casarà.

(Gorga)